

между народа се бѣше разпространилъ такъвъ единъ слухъ, че българитѣ могатъ да се дѣлятъ между себе си сами, безъ да искатъ дозволение отъ турскитѣ власти. Тоя слухъ ни накара да повикаме по-първитѣ отъ нашитѣ граждани, съседитѣ си и роднинитѣ си, и да раздѣлиме онова, щото бѣше останало отъ майка ни. Сестритѣ ми бѣха вече омжжени.

Подиръ три години нѣкои си турски меке-рета наговориха сестритѣ ни да искатъ отъ мене изново дѣлъ отъ майчиното ни имане. Разбира се, че азъ трѣбваше да имъ откажа, и тия отидоха да ме сждятъ предъ кадиятъ. Кадиятъ бѣше единъ отъ ония турци, които смучатъ народната кръвь и които пиятъ народния потъ, като всѣка пиявица. Тоя кадия изпроводи едно заптие, за да ме закара въ правосъдното сжди-лице. Това ми обърна сърдцето наопаки.

— Хайде ти върви напредъ въ мехкемето, а азъ ще да дойда следъ нѣколко минути! — казахъ азъ на заптието, защото ме бѣше срамъ да върва изъ пжтя съ конашки хора.

— Кадиятъ ми рече да ида заедно съ тебе, защото се бои да не побѣгнешъ, — каза заптието.

Тръгнахме. Когато вѣрвѣхме изъ пжтя и когато видѣхъ, че хората гледатъ и сочатъ съ прѣстъ къмъ мене, то на сърдцето ми падна голѣмъ ядъ, и азъ казахъ на заптието.

— Моля ти се, аго, да ме оставишъ... Върви ти предъ мене, или подиръ мене, че ме е срамъ отъ хората.

Но турчинтъ, като всѣки турчинъ, поиска съвсемъ да ме засрами предъ свѣта: той се приближи до мене, хвана ме за рамото и поведе ме насила. Това турско варварство ме накара да заборава себе си и да направя н а ч а л о.